

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A. O.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2011, čj. OAM-144/ZA-ZA06-ZA12-2011, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 9. 2011, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů /zákon o azylu/.

V žalobě žalobce namítal, že přijaté řešení správního orgánu neodpovídá okolnostem jeho případu, došlo k nedostatečnému zvážení ohrožení jeho osobní svobody, důstojnosti, zejména však samotného života a zdraví. Ve své domovině působil jako asistent místního pastora, který se snažil pomoci jedné těžce nemocné

dívce, ta však zanedlouho zemřela a místní obyvatelé (muslimové) dávali toto za vinu pastorovi – toto vyústilo až v jeho zabití. Žalobce byl jeho asistentem a proto se též ocitl v ohrožení a byl nucen uprchnout, neboť jinak mu hrozilo zabití. Místní obyvatelé nebyli této církvi nijak nakloněni, neboť současně i vypálili kostel, v němž žalobce s pastorem působili. Bylo tak využito první nesmyslné příležitosti (smrti dívky) ku zničení veškeré dosavadní učiněné práce. Žalobce se sice nikdy neobrátil na policejní orgány země, ovšem tam je to zbytečné, neboť policie je spíše na straně muslimů a žalobce je přesvědčen, že by policie spíše prozradila, kde pobývá a byl by vyhledán a zabit. Již v minulosti mu bylo jako jednomu z představitelů církve vyhrožováno, je přesvědčen, že mu v dané situaci nezbylo, než odcestovat a zachránit si holý život. S názorem žalovaného, který uvádí, že Ústava země původu zaručuje respektování lidských svobod, se žalobce nemůže spokojit, protože toto je sice pravdou, ale neodpovídá to realitě. Tento předpis je v zemi původu často porušován, toto dokládají i zprávy o tamní situaci, existenci násilí v souvislosti s odlišným náboženstvím nelze popřít, žalobcovy obavy jsou tak značně bagatelizovány. Správní orgán nezkoumal, čemu jsou vystaveni lidé jako je žalobce v příslušné oblasti, zda tam jsou respektována a dodržována ústavní práva, jaký je tam vliv muslimů a jak se tito chovají k představitelům církve. Závěr správního orgánu o možnosti obrátit se na policejní orgány, opřený o zprávy z r. 2009 a 2010 považuje žalobce za poněkud neaktuální, navíc nebylo zkoumáno ani jednání ze strany policie v obdobných případech, neboť v zemi sice existuje řada předpisů, zaručujících nejrůznější práva a svobody, některé jsou však pouze na papíře, tedy v praxi se jedinec ochrany státu nedovolá. Zpráva z r. 2008 pak byla použita při konstatování možného návratu žalobce do země původu a dle jeho názoru nemůže vypovídat objektivně o skutečné současné situaci. Žalobce se obává realizace výhrůžek a skutečného ohrožení na životě v případě nuceného návratu do vlasti, osoby, které zabily pastora a vypálily kostel disponují dostatečnou mocí, mají široké konexe a žalobce je přesvědčen, že by ho stihl stejný osud jako pastora. Odkazuje na svoji žádost, protokol o provedeném pohovoru a ostatní spisový materiál a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2011 reagoval nesouhlasem s žalobními námitkami. Poukazoval, že žalobce v žádosti uváděl obavy z muslimských obyvatel vesnice (resp. městské části) z důvodu svého působení jako asistenta pastora církve New Generation (takto označil v pohovoru, jedná se o Letniční církev), resp. Shadow of the Almighty církvi, a jako bezprostřední příčinu svého odchodu z vlasti popsal událost, při níž byl pastor církve vesničany – muslimy – zabit a byl vypálen kostel. Žalobce u této události osobně nebyl, následně však byl varován, že nebezpečí z důvodu činnosti pro církev hrozí i jemu. Uváděl tak obavy z jednání nikoliv státních orgánů své vlasti, nýbrž soukromých osob (obyvatel muslimského vyznání), aniž by se však na příslušné orgány své země obrátil. V žalobě sice uvádí, že je to v jeho zemi zbytečné, neboť policie straní spíše muslimům, toto své tvrzení však nijak nedoložil. Ze shromážděného spisového materiálu však důvodnost takového tvrzení neplyne, v Nigérii, která má 150 milionů obyvatel, je zastoupení křesťanů a muslimů přibližně stejné, sever je převážně muslimský, ve Středním pásu a na jihozápadě má dominantní postavení etnická

skupina Yoruba, zde žije přibližně stejný počet muslimů a křesťanů, jihovýchodní etnické skupiny jsou převážně křesťanské. Počet členů letničních církví roste rychle též na jihu země. Ústava zaručuje svobodu vyznání a také další zákony přispívaly k celkově svobodnému praktickému vyznávání náboženství, včetně svobody změnit vyznání či víru a svobody projevovat a šířit náboženské vyznání či víru vykonáváním náboženských obřadů, vyučováním, praktikováním a dodržováním příslušných pravidel. Ústava vyžaduje, aby vláda nepřijímala žádné náboženství jako státní, vláda občas stanovovala omezení týkající se náboženských aktivit s ohledem na obavy o bezpečnostní situaci a bezpečnost veřejnosti – zde odkazuje žalovaný blíže na Výroční zprávu MZ USA o svobodě vyznání za r. 2010. Závěr správního orgánu o tom, že vzhledem k obrovské rozloze Nigérie, počtu obyvatel, zastoupení křesťanů v populaci a možnosti volného pohybu občanů lze v Nigérii obdobné potíže řešit využitím vnitrostátní ochrany, považuje žalovaný za důvodný a podložený informačními zdroji – odkaz na v odůvodnění cit. Zprávu MZV ČR ze dne 16. 3. 2010. Důvodně lze ochranu jiného státu žádat až v případě nedostupnosti této v zemi původu, tato žaloba nesporně a žalovaný na svém závěru trvá. Žalobce patří k etniku Yoruba, které patří mezi tři hlavní etnické skupiny, na jihozápadě, kde tato skupina převládá, je počet muslimů a křesťanů stejný. Žalovaný přihlédl k těmto skutečnostem, i k tomu, že žalobce je vysokoškolsky vzdělaný, má syna, matka a sestra žijí v Nigérii, a dospěl k závěru, že je zcela na místě vyřčená možnost vnitřního přesídlení a vyhledání ochrany v rámci země své příslušnosti, konečně, žalobce řešil obavy o bezpečnost rodinných příslušníků právě jejich přestěhováním. O palčivosti obav žalobce pak dle přesvědčení žalovaného nesvědčí ani jeho další postup, když po vycestování z Nigérie do Evropy bezprostředně nepožádal o ochranu řecké státní orgány, ač tak objektivně z obav o život mohl učinit. K možnému vycestování a návratu do země původu žalobce sice sporoval zprávu z r. 2008, nesdělil však, na základě jakých konkrétních skutečností se domnívá, že došlo k jakékoliv změně v tomto směru. Zpráva, byť vypracovaná v r. 2008, je pro posouzení předmětné skutečnosti nadále aktuální, obsahuje totiž stále platné skutečnosti a její správnost dokládá i zpráva ze dne 16. 3. 2010, která problematiku sice popisuje stručněji, avšak i tato jednoznačně uvádí, že v případě návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu neexistuje ze strany oficiálních orgánů Nigérie žádný zákonný postih. Dále pak na informace z britsko-dánské ověřovací mise z r. 2008 – kap. 35.02, cit. v rozhodnutí, přímo odkazuje i novější Zpráva MV VB o Nigérii ze dne 6. 4. 2011, a to v kap. 33.02 „Failed Asylum Seekers“, již žalovaný přikládá v příloze. Žádné konkrétní důkazní prostředky způsobilé zpochybnit učiněný závěr přitom žaloba nepřináší. Žalovaný odkazuje na vlastní výpovědi žalobce, informace o zemi původu a vydané rozhodnutí ve věci. Se shromážděnými podklady byl žalobce seznámen, měl možnost se k jejich obsahu vyjádřit či navrhnout jejich doplnění. Správní orgán navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal v České republice **žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 5. 2011**, uvedl, že je občanem Nigérie, etnické příslušnosti Yoruba, v Nigérii žije jeho matka, syn a sestra. Je svobodný, v Nigérii pobýval do dubna 2011, pak v dubnu 2011 v Řecku a od 5. 5. 2011 v České

republike. Je křesťanského vyznání, má VŠ – Bc. obchodní administrace, pracoval 4 roky jako pastor a 3 roky jako manažer nákupu. Vlast opustil v dubnu 2011, protože jeho život byl v ohrožení, byl asistentem hlavního pastora církve, v březnu 2011 přinesli vesničané do kostela nemocnou dívku, která však přes starostlivost pastora zemřela. 90 % vesničanů jsou muslimové, ti se rozzlobili a asi 15. 3. 2011 pastora zabili. Žalobce nenašli, dozvěděl se, že ho hledají, přestěhoval matku a syna do jiné vesnice a sám se ubytoval u svého vedoucího z bývalého zaměstnání. Ten mu vyřídil všechny doklady a vzal ho s sebou do Řecka, kde ho chtěl oženit se svojí sestrou. Toto žalobce odmítl, neboť byla mentálně postižená a po naléhání raději Řecko opustil a odjel do ČR. Zde by chtěl pracovat a založit svoji vlastní církev. Návratu se obává, myslí, že by byl zabit. V rámci **pohovoru dne 16. 5. 2011** žalobce uvedl, že v době před opuštěním země původu cestoval do jiných afrických zemí, byl v Beninu při příležitosti otevření nového kostela, je pomocný duchovní své církve. Do církve byla přivedena mladá dívka, aby se modlila, hlavní duchovní ji přijímal. Žalobce odjel jednoho dne navštívit svou matku, když se do kongregace vracel, dozvěděl se, že vesničané zabili faráře a vypálili kostel, vrátil se proto k matce a ji a svého syna přestěhoval. Poté zkontaktoval svého dřívějšího nadřízeného, šlo o firmu, kde dříve pracoval, vyřídili potřebné dokumenty a s tímto člověkem, jmenoval se M., odjel do Řecka. Vyřizování víza trvalo asi měsíc. Toto vízum bylo na měsíc, cestovní doklad měl platnost 5 let. V Řecku šli do domu pana M., který je původem Řek. Přál si, aby se žalobce oženil s jeho sestrou, ta však je duševně nemocná, tento známý ho chtěl k tomu donutit a žalobce se proto rozhodl odcestovat. Koupil si letenku, do Nigérie se vrátit nechtěl. Do ČR pak přicestoval 2. května, myslel si, že by zde mohl otevřít pobočku církve. Potkal zde Nigerijce, jmenoval se L., který mu řekl o možnosti mezinárodní ochrany, v jeho bytě mu ovšem ukradli doklady. **Při pohovoru dne 27. 5. 2011** pak žalobce uvedl, že se narodil 4. 12. 1972 ve městě Obadán v Oyo State v Nigérii, získal titul Bc. v oboru podnikání, a to ve městě Ire v Osun State. Studia mu platila matka. Pochází z etnika Yoruba, mluví anglicky. Pracoval na jedné přepážce v mezinárodní bance – Commercial Bank Credit Lyonnais, v r. 2000. Dva další roky pracoval v bance Gateway bank v Ibadan a poté ve firmě na výrobu baterií, tam pracoval dva roky. Do odjezdu z vlasti pak byl asistentem pastora v církvi New Generation, v kongregaci. Bydlel v domě svého otce, má syna, nar. 2004, ale ženatý není. Syn žije u matky žalobce, matka syna jej někdy navštěvuje. Znovu popsal to, že dívka, která přišla do kostela nemocná, zemřela a muslimové jako pomstu za její smrt vypálili kostel. Vesničané se již dříve snažili pastora a žalobce zastrašovat, většina byli muslimové, po smrti dívky našli záminku k útoku na církev. Uvedl, že muslimové by jistě nenechali na pokoji, myslí, že by ho našli kdekoliv v Nigérii. Myslí si, že by zde chtěl být zaměstnán, vydělat si nějaké peníze a pak pomýšlí na založení náboženské obce. Dne 6. 9. 2011 byl žalobce seznámen s celým výčtem podkladových zpráv a informací, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, uvedl, že muslimové napadli úřad OSN v Abuji a velmi by ocenil, kdyby jeho žádost byla plně posouzena.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí

neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodoval v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, a to se souhlasem obou účastníků řízení

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství či partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nepřijal řešení, které by odpovídalo okolnostem jeho případu, je přesvědčen, že jeho život i zdraví bylo v zemi původu ohroženo. Svůj azylový příběh směřoval k nebezpečí, které mu hrozilo tím, že by muslimové z vesnice jeho osobu jistě hledali, neboť poté, co v kostele zemřela nemocná dívka, vypálili kostel a zabili pastora a on byl jeho asistentem, uváděl i dřívější nevraživost, kterou dávali muslimové z vesnice jejich kongregaci najevo. Z tohoto pohledu je přesvědčen, že by bývalo nemělo ani smysl obracet se na pomoc státních orgánů, je možné, že policie by spíše muslimům sdělila, kde se nachází, nemělo ani cenu se stěhovat, jistě by ho všude našli a proto volil odjezd ze země. Měl představu, že v zahraničí založí tuto náboženskou obec a bude působit v tomto směru dále. Žalobce uvádí, že právní předpisy v zemi jeho původu sice přiznávají právo na svobodu vyznání i další práva, ale v praxi je situace poněkud jiná a vyčítá správnímu orgánu, že skutečné dodržování či existenci těchto práv a možností nijak neověřil. Žalobce namítal, že žalovaný opřel svůj závěr o podklady z r. 2008, které nepovažuje za aktuální. V tomto směru soud rozhodně nemůže dát žalobci za pravdu, neboť výčet podkladů, s nimiž byl konečně žalobce dne 6. 9. 2011 seznámen, je rozsáhlý a je konečně i citován na str. 4 – 7 napadeného rozhodnutí žalovaného. Z r. 2008 pochází pouze dvě zprávy, a to podklad MV Velké Británie z 5. 12. 2008 a Výroční zpráva o svobodě vyznání za r. 2008, zpracovaná MZV USA dne 19. 9. 2008. Všechny další podklady pak mapují situaci v r. 2010 a 2011, a to i v oblasti svobody vyznání, námitka žalobce tak v tomto směru nemůže obstát. Soud se seriózně zabýval i dalšími námitkami žalobce, musí však konstatovat, že nejsou podloženy žádnými konkrétními skutečnostmi, na něž by mohl jakkoliv reagovat, neboť je nepochybné, že žalobce nebyl azylově relevantně pronásledován, jeho tvrzení o tom, že by ho vesničané pronásledovali a „všude“ našli není ničím podloženo a na jakýkoliv státní orgán se žalobce neobrátil, tvrdil, že by to nemělo cenu, toto však ničím nedoložil, pouze svými domněnkami. Nikdy dříve mu nic nehrozilo a žádnou takovou konkrétní situaci ani nezažil, ani o ní neslyšel, neboť nic takového netvrdil. Je vysokoškolsky vzdělán a jistě tak ve svém věku a po několikaleté práci v bankách a v dalším sektoru musel vědět, kam a na jaké orgány či úřady by se mohl v případě nebezpečí, které by jeho osobě hrozilo, obrátit. Zde soud připomíná, že NSS již opakovaně judikoval nutnost toho, aby se cizinec, který se důvodně obával v zemi původu určitého ohrožení života, obrátil na příslušné orgány této země – např. svými rozhodnutími sp. zn. 4 Azs 129/2005 ze dne 10. 2. 2006, či 3 Azs 22/2004 ze dne 10. 3. 2004. Dále soud připomíná, že žalobce prakticky popsal problémy se soukromými osobami, navíc za situace, kdy popsal toliko domněnku že byl jimi hledán proto, že byl asistentem pastora. Jeho sdělení, že by zřejmě policisté

spíše oznámili vesničanům místo jeho pobytu, než že by ho ochránili již je skutečně toliko ničím nepodloženou konstrukcí, na níž, jak soud výše uvádí, lze jen těžko jakkoli seriózně reagovat. Naopak, soud je přesvědčen, že správní orgán se ve svém rozhodnutí podrobně a věcně správně s argumentací možností, kterých žalobce v zemi původu nijak nevyužil, vypořádal a soud na tuto argumentaci, tak, jak na str. 4 a 5 uvedena, odkazuje. Připomíná, že byly využity podklady, které vypracovaly instituce demokratických zemí a lze je bez dalšího pokládat za objektivní, žalobcovy námitky ve smyslu, že v praxi země původu je vše jinak, ničím nepodložené, tak soud nemohl vážněji akceptovat. Soud navíc dodává, že přítel žalobce – Řek – je zřejmě občanem Evropské unie a je tak jistě s institutem azylu seriózně obeznámen, pokud by žalobce měl skutečné a důvodné obavy o svůj život, jistě by z jeho strany dostal všechny základní potřebné informace o možnostech členských zemí takovou ochranu poskytnout. S ohledem na citaci platné právní úpravy výše soud považuje za zcela patrné, že žalobce netvrdil žádnou azylově relevantní skutečnost pro možnou aplikaci ust. §§ 12 – 14 zákona o azylu, vzhledem ke zprávám, které měl správní orgán podkladově k dispozici pak nelze dospět k závěru, že by žalobci hrozila vážná újma v azylově relevantní tíži pro případ návratu do vlasti. Soud proto po přezkoumání věci žalobu jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně mu žádné náklady řízení nevznikly a správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 16. října 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně